

[Undervisningsministeren]

anden art. Jeg ville nok lave fælles basisår, jeg ville nok gøre sådan; kort sagt, jeg ville spolere vores gymnasium fra øverst til nederst. Nej, jeg har ikke været særlig meddelssom, for jeg har altså som princip, at jeg meget sjældent – hvis jeg overhovedet kan undgå det – drager en konklusion, før de præmisser er til stede, på grundlag af hvilke konklusionen skal og må drages.

Hr. Steen Folke kom med nogle betragtninger om, hvorvidt dette var en skjult måde at spare på gymnasiet på. Det blev hængt op på, at jeg ikke havde sagt noget om adgangsbegrænsningen. Det er rigtigt, at jeg ikke nævnede noget om adgangsbegrænsning eller fri adgang til gymnasiet. Det gjorde jeg ærligt talt ikke, fordi jeg anså det for evident, at enhver vidste, at regeringen ikke ønsker at ændre på den frie adgang til gymnasiet. Men lad det nu være sagt, for at der ikke skal kunne opstå misforståelser.

Jeg vil også gerne dementere, at der er tale om, at man har planer om at fratage de unge under 20 år uddannelsesstøtten.

Hr. Chr. Christensen startede med at sige, at ændringerne omkring adgangen til gymnasiet havde resulteret i, at vi nu har omkring 40 pct. af en ungdomsårgang, der går i gymnasiet. Jeg vil godt dementere det tal. For hver gang man snakker om gymnasietilgang, stiger tallet en lille bitte smule, uden at virkeligheden følger med. Jeg har ikke det helt eksakte tal for i år, men hvis jeg siger, det ligger på 30 pct., så har jeg i hvert fald ikke givet et for lavt tal for gymnasietilgangen. Jeg synes lige, det skal med. Det er også en stor tilgang, den har været meget voldsom i de senere år, men vi skal dog heller ikke gøre tallene større, end de rent faktisk er.

Hr. Chr. Christensen havde en række betragtninger i sit indlæg. Udgangspunktet for dem var, så vidt jeg forstod, en kronik fra Kristeligt Dagblad for nogen tid siden, en kronik, som jeg desværre ikke har fået læst. Men et af citaterne gik ud på, at helt uden kulturarven og helt uden den kontante viden ender vi i det rene diletterteri. Det er da en bemærkning, jeg fuldt og helt kan skrive under på. Jeg tror ikke, der er nogen, der forestiller sig, at man skal være uden kontant viden eller uden kulturarv. Jeg tror, at fornemmelsen af egen kultur og egen historisk baggrund er noget overordentlig vigtigt og væsentligt. Det gælder både i vores folkesko-

le og i vores gymnasieskole. Man kan være enig med det samfund, vi lever i, eller man kan være uenig, men hvis man ikke forstår forudsætningerne for det samfund, bliver man let et rodløst menneske. Derfor er jeg enig i vigtigheden af, at der foregår kulturel og historisk – og hermed altså også kristendomshistorisk – undervisning i vores skole.

Problemet – som jeg har fornemmet meget stærkt i denne debat, og jeg synes også, det fremgik af nogle af citaterne fra den kronik – er, at man ligesom tager udgangspunkt i enkelte eksempler. Det er klart, at i så stort et foretagende, som gymnasiet er, vil vi alle sammen kunne gå ud og finde eksempler på noget, der gik galt. Men hvis vi prøver at tage vores egen dagligdag, hvad vi hver især laver, så kan vi vel også godt, hvis vi tænker os lidt om, finde eksempler på noget, der gik galt for os personligt. Der er jo ikke noget mærkværdigt i, at ikke alting lykkes til 100 pct. Det, jeg fornemmer at man gør, er, at man går ud og tager sådanne enkeltteksempler, f. eks. Daneklærerforeningens publikation, som fru Mimi Jakobsen citerede fra, og så ud fra et sådant eksempel generaliserer og siger: det er altså dagligdagen i gymnasieskolen, eller: det er tendensen i det, man vil fremover. Jeg tror, det er fantastisk farligt at tage sit udgangspunkt i ting, man synes er gået skævt, og så derudfra bedømme hele verden, in casu hele gymnasieverdenen. Jeg tror, debatten bliver skæv, den giver ikke noget realistisk billede af, hvad der rent faktisk foregår. Og fremfor alt tror jeg ikke, den giver nogen form for konstruktiv bidrag til løsning af de problemer, som jeg fornemmede at vel alle her i denne sal, alle ordførere uden undtagelse, var enige i at der er i gymnasieskolen, som skal og må løses.

Hr. Alfred Hansen stillede mig fire konkrete spørgsmål. Det første var, om jeg mente, der ude omkring på skolerne var spontane ønsker om forsøg. Det kan jeg svare helt klart og ubetinget ja til.

Det andet var, om fristen 1. december som grænse for forsøg opretholdes. Mit svar bliver både et ja og et nej. For indeværende år har skolerne fået besked om, at de skulle anmelde til direktoratet, hvis de ønskede forsøg, og det skulle de anmelde inden 1. december. Men bl. a. på baggrund af, at de fik relativt sent besked, idet de skrivelser, der tidligere har været omtalt her i dag, kom re-